PORTAL OBERT

REVISTA DEL SEMINARI DE BARCELONA

Nº 42 ANY 1991

Bon Nadal a tots!

Primer de tot, un agraiment al nou equip de col.laboradors que han fet possible aquest número de "Portal Obert" que esteu llegint. És una alegria per a tots que el vulguin anar realitzant amb el seu esforç, perquè pot ser una bona eina de comunicació entre els qui formem el Seminari i els qui l'estimeu, preveres i laics, professors, benefactors i familiars dels seminaristes. Gràcies, doncs, per aquest nou número.

I amb ell una felicitació cordial per a tots, en el Nadal que ja és a les portes. Crist neix per fer reviure el seu poble i la humanitat a la vida de Déu. L'hem d'acollir, li hem de ser fidels, hem d'escampar la Bona Nova de la seva salvació a tots els qui encara no l'han coneguda o no l'han acceptada plenament. Només en el Crist hi ha la salvació i la vida per sempre.

Nadal ens convida novament a creure que a Déu res no li és impossible, i que per això mateix la nostra vida i la nostra història humana són a les seves mans. Ell ens vol transformar, ens vol fer imatges vives del seu Fill únic, l'Estimat, en qui realment el Pare es complau. No el defraudem. Obrim-li una ruta en nosaltres i en el món, perquè pugui fer-se present amb la seva vida que tot ho renova. I els seminaristes especialment, tot preparant-vos al ministeri sacerdotal, deixeu-vos ja des d'ara enviar al davant seu, com Joan Baptista, a preparar-li els camins, per fer saber al poble que li arriba la salvació.

Durant aquestes festes de Nadal i Epifania portem-nos els uns als altres a la pregària. Que tots tingueu un Sant Nadal!

Joan Enric Vives, rector

Gravat al coure de Carl de Mallery, del llibre "Officium Beatae Mariae Virginis" (Amberes - Plantiniana, 1652)

Tots els qui formem el Seminari Conciliar de Barcelona, us desitgem un Sant Nadal i un feliç Any 1992.
Ben cordialment,
Joan E. Vives
Rector.

Entrevista al Bisbe Carles Soler, presentació de superiors i seminaristes i Agenda, Crònica, Llibres, Cultura.

PORTAL OBERT

EDITORIAL 1

ENTREVISTA AL BISBE CARLES 3

SALUTACIONS DELS SUPERIORS DE LES RESIDÈNCIES 4

CRÒNICA 5

PRESENTACIÓ DELS NOUS SEMINARISTES 6

Un forat a la pastoral en el món obrer 8

JORNADES DE FORMACIO 9

DUES GRANS DONES I ESCRIPTORES: Montserrat Roig i M. Aurèlia Capmany 10

LLIBRES: La formación de los sacerdotes en la situación actual 10

FELICITACIÓ DE L'ARQUEBISBE 12

AGENDA

FACULTATS DE FILOSOFIA I TEOLOGIA

* Del 29 d'octubre al 17 de desembre: tots els dimarts de 19.30 a 21 hores. Economia i ètica a la llum de la Centessimus Annus. L'acte de cloenda del dia 20 de desembre tindrà lloc al Saló d'Actes de la Facultat i serà presidit pel Gran Canceller de la Facultat i Arquebisbe de Barcelona, Mons Ricard Maria Carles. Obert a tothom

-- Del 8 d'octubre al 19 de maig, els dimarts, curset sobre l'Antic Testament pel professor Claustre Solé i Auguets.

* Del 10 d'octubre al 19 de maig, els dijous, curs de Nou Testament pel professor Antoni Cruells.

MOVIMENTS

* 22 de febrer: Jornada de Tècniques del MCEC a l'Escola de l'Esplai del carrer Numància.

SEMINARI

* Dilluns 16 de desembre, Ministeri d'acòlit de Miquel Cortés, Agustí Panyella i Alfred Valladares, i admissió d'ordres de Josep Esplugues.

* 22 de desembre, ordenació presbiteral d'en Pere Montagut i Piquet i d'en Josep M. Turull i Garriga a les 18.00 a la Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè a Ciutat Badia.

[illegible] Seminari de Ba[illegible] [illegible] Aymerich, J Baena L Campany[illegible] [illegible] J.M. Martinez, R Mor, J.M Serra, E Termes, [illegible] M.[illegible] Venero

Carles Elies i Cao

Entrevista al Bisbe Carles en ocasió del Nadal:

"VIVIM AMB ESPERANÇA LA VOCACIÓ"

El Bisbe Auxiliar de Barcelona, monsenyor Carles Soler i Perdigó, ha tingut l'amabilitat de concedir, en ocasió de les festes nadalenques, unes declaracions a PORTAL OBERT. Li agraïm que hagi tingut a bé fer-nos aquest gest i passem a reproduir les seves declaracions sense cap més afegit. Bon Nadal, senyor Bisbe!!!

-Quins records té de la seva vida al Seminari o com a formador i què diria de la vocació al Sacerdoci?

-D'alumne, molt bons per l'amistat i companyonia que es va forjar aleshores entre una colla de companys de promoció. Vàrem viure amb intensitat la nostra il.lusió i les nostres ganes de servir al seu dia, aquesta Església de Barcelona com a preveres.

Com a formador he de reconèixer que varen ser uns anys difícils els del Concili i de l'immediat post-concili. Anys de profunda transformació d'estructures i evolució de criteris. Però els vam viure amb il.lusió i àdhuc amb apassionament. En tinc un gran record molt positiu. Entre tots vàrem treballar intensament.

El tema de les vocacions al sacerdoci ens l'hem de prendre seriosament. Ha d'aparèixer clar davant el poble i particularment davant el jovent, que vivim amb intensitat i esperança la nostra vocació sacerdotal. Però això no pot ser artificial, com per consigna. Ha de ser una vivència autèntica. Per això ens cal senzillesa i humilitat per reconèixer i agrair el do de Déu, a nosaltres i a l'Església. Aquest em sembla que és el millor camí per a desvetllar la sensibilitat i disponibilitat del jovent a la crida del Senyor, que ben segur també fa avui amb els nois.

-A la seva ordenació episcopal es va referir al tema de les vocacions. Què ens diria sobre això, a nosaltres seminaristes? Voldria afegir algun suggeriment més concret i pràctic?

-Sí. Ho concretaria en la disponibilitat i aplicació. Disponibilitat al servei, amb clara consciència que no es tracta de fer un servei cadascú pel seu compte sinó en consciència que entrarem a formar part d'un presbiteri i que és aquest presbiteri, presidit pel Bisbe diocesà, que té l'encàrrec de Jesús de servir l'Església de Barcelona i des de la unitat d'aquesta Església, tots els germans del mon que hem d'evangelitzar.

I aplicació. Aplicació per a conèixer en profunditat l'encàrrec rebut: el missatge evangèlic. I capacitar-nos per transmetre'l avui al nostre món, atenent la seva problemàtica i inquietuds.

SALUTACIONS DELS SUPERIORS DE LES RESIDÈNCIES

Aquesta vegada per escrit, mossèn Salvador Cristau, mossèn Josep Ma. Domingo i mossèn Josep Serra, han volgut fer una breu presentació des de les planes de PORTAL OBERT. Ells són els nous Superiors del Seminari Diocesà a les residències de Diputació, Convictori i Sagrera, respectivament.

Mossèn Salvador Cristau: "Des que hem començat el curs, i especialment a la parròquia en la qual he estat fins ara com a Vicari i en la qual continuo col.laborant els caps de setmana, la Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Barcelona, així com també en la que he estat durant sis anys, la de Sant Vicenç de Mollet del Vallès, he sentit més d'una vegada adreçada a mi aquesta pregunta: "i tú, què hi fas al Seminari?". I haig de confessar que en alguna ocasió no m'he pogut estar de respondre: "si, m'ho he pensat molt però per fi m'he decidit: em faig capellà!".

En fi, bromes a part, també els he dit que al Seminari espero seguir fent tot el que un mossèn fa en una parròquia o moviment, encara que sigui d'una manera diferent: acompanyar, aconsellar i compartir la fe també com un germà gran.

Certament això és el que voldria dur a terme aquí al Seminari, amb l'ajuda de Déu. Ell, que m'ha anat conduint sempre en el camí de la vida i de la meva vocació, m'ha posat ara aquí, com abans em va posar en altres llocs i més endavant em posarà encara en d'altres. De moment, com a nou en aquesta família nostra del Seminari em cal aprendre molt. Sóc conscient que per ajudar a créixer haig de créixer jo també. Jesucrist no és només el nostre model, és el nostre veritable "formador". Que Ell actuï doncs en nosaltres en la mesura i en el sentit que Ell vulgui. Tant de bo que li ho deixem fer!"

Mossèn Josep Ma. Domingo: "Nascut a Barcelona fa trenta-sis anys i del barri de Sants, sóc el primer de cinc germans. Després d'haver fet COU vaig entrar al Seminari l'any 1972. El curs introductori el vaig viure al Convictori. Els anys de teologia a les residències de la Sagrera i del Guinardó. Els formadors dels meus temps van ser mossèn Ventosa, Prat, Palom, Hortet, Herrero, Mora... Els primers anys de seminari participava en la vida de la meva Parròquia dels Dolors i en diverses entitats de Sants. Foren temps moguts, a les acaballes del franquisme, i de recepció del Vaticà II.

Després de fer la mili a Melilla vaig començar l'etapa diaconal a Terrassa, a Can Palet, parròquia de Sant Josep. Allà he estat quasi tretze anys molt intensos i feliços, integrant-me i col.laborant en la vida eclesial d'aquella zona i ajudant també el treball del moviment Jobac. Em sento molt agraït a tants germans, laics i capellans, joves i grans, que m'han acompanyat en aquests primers anys de ministeri.

I ara començo aquesta nova etapa de servei a la diòcesi, el seminari. Amb ganes d'aprendre i d'ajudar. Vull adaptar-me a aquell pensament de Sant Agustí que em va guiar a l'hora de l'ordenació: "amb vosaltres sóc cristià, per a vosaltres sóc capellà". I desitjo que, plegats, puguem fer un bon camí al servei de l'evangeli de Jesucrist.

Mossèn Josep Serra: "Fa trenta anys que vaig entrar al Seminari, el meu primer formador va ser mossèn Ramon Prat i en la vint-i-tres que en vaig sortir per ficar-me de ple a la vida parroquial. Sempre he realitzat les meves tasques pastorals a la zona del Vallès com a Vicari, rector i arxiprest. Una dedicació especial l'he tingut en el món dels joves a nivell parroquial, arxiprestal i de zona. He estat consiliari de la JOBAC, encara que poc i he tingut relació amb la JARC i també amb Taizé.

Ara se'm demana que formi part de l'equip de formadors del Seminari i la veritat és que m'ha vingut una mica de nou. Voldria estar més ben preparat per realitzar aquesta delicada missió. M'agradaria poder-hi aportar la meva experiència en el camp de la pastoral i ser un bon col.laborador en la tasca de preparar nous preveres. Estic disposat a realitzar aquesta missió amb tot l'interès. Sé que no estic sol i segur que no em faltarà l'ajuda de Senyor".

CRÒNICA

Benvolgut amic:

Ja saps que al Seminari hi ha molt moviment: aquí no es para. Però com que fa molt temps que no reps notícies... hi ha tant per contar! Tant de bo que no m'oblidi de res.

Durant aquest temps ha canviat l'equip del Seminari: Mn. Joan Enric Vives, Mn. Salvador Cristau, Mn. Josep Ma. Domingo i Mn. Josep Serra són ara els nostres formadors i Mn. Ignasi Mora, el director espiritual. El 21 de novembre vam dinar tots junts amb l'anterior equip: Mn. Ramon Prat, Mn. Josep Ma. Jubany, Mn. Francesc Prieto, Mn. Gaspar Mora i Mn. Felip-Juli Rodriguez, en un comiat multitudinari i joiós per agraïment a la feina feta.

Com que preguntaves què havíem fet aquest estiu passat, t'esmento l'activitat trepidant que hi ha hagut. Del 20 al 30 de juny un grup de 8 companys anaren amb mossèn Paco Prieto a Roma. D'altres van treballar en colònies i casals. Fou dur però ple de joioses compensacions... De l'11 al 15 de juliol uns altres col.laboraren al Multifestival David '91. Aquest any ha estat ple de convidats d'excepció i la "moguda" va ser apassionant.

Una bona notícia: enguany han anat 15 joves a la convivència del Centre d'Acolliment de Vocacions a Fustanyà: quina esperança, oi? També s'ha tornat a fer la convivència amb el Sr. Arquebisbe dels qui van acabar cinquè, aquest any a Benasc. I és que la muntanya tira molt... Del 2 al 7 de setembre, al Miracle, es varen fer els Exercicis dels que es preparen per al diaconat. També fou al setembre la Trobada de Seminaristes al Món Obrer, a Madrid. Vàren anar-hi quatre dels nostres i en total eren uns quaranta.

I després de l'estiu... un nou curs. Aquest any han vingut 21 seminaristes nous i ja som 76! Anem pujant! Per fer la benvinguda ens vàrem trobar tots a la Residència de Diputació i ens va acompanyar el Sr. Arquebisbe. I més endavant, vam inaugurar el curs de les dues Facultats, amb la presència dels bisbes catalans i també els abats i provincials.

Ah, és veritat! Saps que ja tenim nova Universitat a Barcelona? Sí, la Ramon Llull. Al solemne acte inaugural, presidit pel Cardenal Jubany i el President Jordi Pujol, hi assistiren nombroses personalitats. Tothom estava radiant aquell dia.

Ja hem tingut dues jornades de formació: la primera va ser a càrrec del senyor bisbe Joan Carrera, que ens parlà sobre la Nova Evangelització; i la segona amb mossèn Ventosa i Pilar Malla, sobre l'acció pastoral de Càritas Diocesana. I els dissabtes següents a la jornada hem fet els corresponents recessos mensuals.

També hem celebrat l'eucaristia pels benefactors i amics difunts del Seminari, pels preveres difunts de la Diòcesi durant el darrer any i últimament també hem celebrat els funerals per mossèn Lluís Via i Boada i per mossèn Joan Pelegrí. Que al cel siguin!

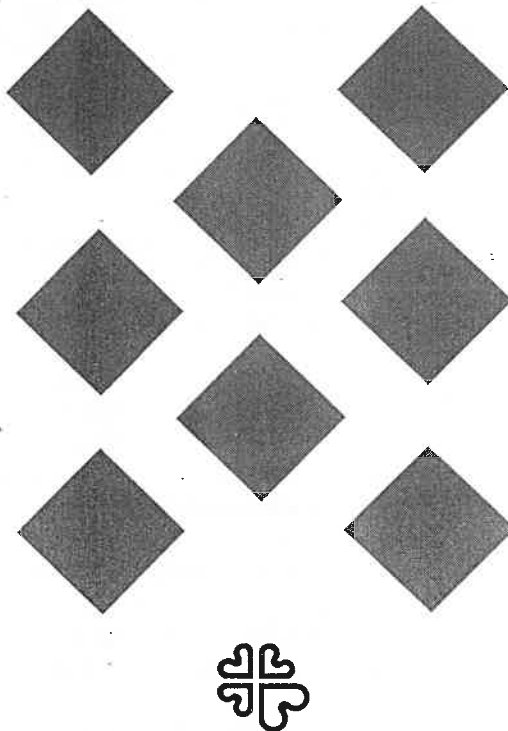
Molt contents hem estat que el nostre Arquebisbe Ricard Ma. Carles ens hagi dedicat tres tardes per a visitar-nos a les residències. Han estat unes trobades entre les comunitats de seminaristes i el pastor de la Diòcesi molt familiars.

Ja has donat l'enhorabona als nous preveres? En Toni Rubio i en Rafael Maroto han estat ordenats recentment i és una gran alegria, com la notícia dels que s'ordenaran el 22 de desembre. I ja tenim dos nous diaques: Francesc Blanco i Miquel Cubero.

Ara hem començat la preparació del Nadal i em sembla que hi haurà molta feina aquestes vacances.

Si no ens veiem abans, et desitjo ja un Bon Nadal i un Feliç Any Nou. Fins al '92!

Homer Val

PRESENTACIÓ DELS

- Carles Elias Cao

Sóc en Carles Elies Cao, de la Parròquia de Sant Pius Xè. He estudiat arquitectura i he treballat durant dotze anys com a arquitecte. Els darrers anys, alhora, estudiava a l'Institut de Teologia. Ara col.laboraré a la Parròquia de Sant Celoni. Desitjo un any de bones relacions amb tots vosaltres.

- Xavier Pagès i Castanyer

Em dic Xavier Pagès i Castanyer. Sóc nascut a Olot on vaig estudiar fins al batxillerat. Després vaig venir a Barcelona per a realitzar la llicència en informàtica. En aquells anys m'anava plantejant la possible crida del Senyor al sacerdoci per servir-lo en els altres. Acabada la carrera i la 'mili', vaig desplaçar-me a Pamplona, on al mateix temps que treballava vaig iniciar els estudis de filosofia i a continuació dos cursos de teologia. En aquests moments estic entre vosaltres realitzant el darrer curs, amb la il.lusió de seguir junts la crida i col.laborar a la Parròquia de la Medalla Miraculosa.

- Ramon Dalmau i Lacomba

Em dic Ramon Dalmau i Lacomba, tinc 31 anys, i sóc natural de Barcelona, però tota la família i les arrels són de Girona. Sóc químic des de l'any 85. He treballat a la indústria de l'alimentació durant quatre anys i els dos darrers en una empresa de productes químics com a viatjant. Faig una col.laboració a la Parròquia de Matadepera i em fa molta il.lusió estar aquí amb vosaltres compartint el mateix ideal.

- José Luís Valdés

Sóc en José Luís Valdés i, encara que nascut a Guatemala, fa temps que resideixo a Barcelona. Durant quatre anys he treballat com a col.laborador intern al Cottolengo del Pare Alegre. Em sento molt a gust entre vosaltres, motivat i alegre. Us dono la meva reverent gratitud per la vostra estimulant hospitalitat.

- Homer Val i Pérez

Em dic Homer Val i Pérez, tinc vint-i-un anys i estic estudiant primer curs de Teologia al Seminari de Barcelona. La filosofia la vaig estudiar a la Facultat de Pamplona, encara que sóc de la Parròquia de Santa Maria de Caldes. He estudiat un any de periodisme i m'autodefineixo com un amant de la guitarra i del cinema.

- Antoni Oriol i Canas

Em dic Antoni Oriol i Canas, vaig néixer a Barcelona fa vint-i-vuit anys, però sóc de Sabadell. Allà estic a la Parròquia de Sant Fèlix i a l'Acadèmia Catòlica de Sabadell, concretament a la seva secció juvenil 'Casal de Joves l'Arrel'. També estic al Seminari Menor de la Conreria on treballo com a professor i tutor. He entrat en el segon curs de filosofia.

- Custodi Ballester i Bielsa

Sóc Custodi Ballester i Bielsa. Tinc 27 anys. El BUP el vaig fer al Seminari Menor de la Conreria. He col.laborat molts anys a la Parròquia de la Mare de Déu del Roser de Barcelona. Tinc el títol de magisteri i he treballat d'agent comercial.

- Ricard Hernàndez i Taulé

Em dic Ricard, tinc 22 anys i col.laboro a la Parròquia de Sant Isidre de l'Hospitalet, encara que sóc de Barcelona. Després d'uns anys discernint sobre la meva vocació, he donat el pas d'entrar al Seminari i sóc

NOUS SEMINARISTES

aquí, amb moltes ganes i il.lusió.

- **Àlex Marzo i Guarinos**

Em dic Àlex Marzo, sóc de Barcelona i visc a Nou Barris, col.laborant a la Parròquia de Sant Esteve. Pertanyo al Moviment de Cursets de Cristiandat. Després d'estudiar Magisteri i fer de mestre un any, he pres la determinació de començar aquest nou camí amb esperança.

- **Rubén Amaya i Gonzalo**

Em dic Rubén, tinc 18 anys i he estudiat sis cursos al Seminari Menor de La Conreria. Vaig néixer a Caceres i fa catorze anys que visc a Barcelona.

- **Andreu Sala i Català**

Em dic Andreu, tinc 28 anys i sóc de la Parròquia de Sant Andreu de Llavaneres. Aquest any estic entre vosaltres per començar aquest nou camí cap a Crist.

- **Ignasi Condal i Elies**

El meu nom és Ignasi, tinc 27 anys i sóc el quart de cinc germans. Sóc economista i he estat treballant fins ara quan m'he decidit a entrar al Seminari. Dono gràcies a Déu per tot allò que ha fet en mi.

- **Ferran P. Anselmo i Diestro**

Sóc en Ferran i vaig néixer a Badalona fa 24 anys. El 90% de la meva vida l'he viscuda a Llefià, un barri de Badalona, on vaig conèixer el Mijac i la Joc. A partir d'aquí, fou quan em vaig anar trobant amb un "col.lega" que tenia molta marxa al cos, marxa que contagiava i feia que jo també la contagiés a d'altres. Ara sóc aquí per veure si em contagio un xic més i sóc capaç de contagiar tots aquells que es creuin pel camí. Ah! se m'oblidava: aquest "col.lega" es diu Jesús.

- **David Abadias i Aurín**

Em dic David, sóc de la barcelonina vila de Gràcia i he estudiat quatre anys al Seminari Menor de la Conreria, on vaig començar el camí de la vocació pel Crist que m'ha dut fins aquí. I espero que em dugui més lluny.

- **Lluís Campanyà i Jané**

Em dic Lluís, sóc nascut a Sant Andreu de Palomar on he viscut durant els meus 22 anys de vida. Col.laboro a la Parròquia de Sant Pacià, de la qual he estat sempre feligrès i em trobo aquí disposat a seguir els camins del Senyor. He estudiat dret i assegut treballava a "La Caixa".

A més d'aquests que ens han fet arribar la seva presentació, també s'han incorporat el primer d'octubre: **Esteve Ferrer, Antoni Montilla, Ramon J. Fusté, Joan A. Dòlera, David Amado i Rafael Méndez.** A tots la nostra benvinguda!

Un forat a la pastoral en el món obrer

per: Josep Baena

Encara ressonen en el meu cap paraules que interpel.len a buscar noves maneres de fer, de pensar, de viure... L'experiència de Majadahonda (Madrid) del no llunyà setembre ha provocat en mi un terratrèmol intel.lectual d'una forma agradable i positiva. Cal sortir de l'urna d'uns esquemes i mirar al teu voltant, donar perspectives noves que configurin un tipus de persona obert a la germanor universal. No es tracta de cercar camins que bloquegin pensaments, sinó de trobar punts comuns que donin una visió d'unitat, mai d'uniformitat. La pastoral obrera, i el món obrer en general, ha donat la sensació de ser "la ventafocs de l'Església". No cal recordar que la marxa de l'Església al llarg dels segles ha estat determinada per una simbiosi entre el pecat i la purificació: - Mestre bo, què haig de fer per posseir la vida eterna? - Ven tot allò que tens i dóna-ho als pobres; després, vine i segueix-me" (Lc 18, 18.22).

La ponència de Rafael Díaz-Salazar va colpir el grup de seminaristes que ens vàrem trobar en la "V Jornada de Seminaristes i Món Obrer". Amb un llenguatge senzill i alhora agosarat ens va donar una visió del prevere davant del món obrer:

- no pot ser aclassista o apolític: cal afegir a la bondat i a la bona voluntat el conreu de la consciència social i política.
- ha de ser una espècie de Joan Baptista, que fomenti un cristianisme de conversió, que intenti extirpar tot el que hi ha de "demoníac" en el món obrer (cultura de la insolidaritat, mecanismes alienants, religiositat desinstitucionalitzada,...) i que sintonitzi amb els problemes del món obrer.
- ha d'utilitzar una forma d'evangelització que conscienciï i mogui a la mobilització de les masses, que sigui anunci, però també denúncia.
- ha de fomentar una pastoral de laics i una pastoral de militants cristians, sense caure en la ridiculesa d'una pastoral per a fer "escolanets": ha de donar importància i protagonisme als laics en l'Església i en els ambients sòcio-polítics; i trencar amb el tabú de l'"aquí mano jo perquè sóc el capellà i tu els del poble".
- ha d'aprendre a evangelitzar fora del temple: no oblidar-se del temple però sí sortir-ne per arribar a aquells que no hi acudeixen.
- ha d'estar atent al món obrer: descobrir els signes de Déu en un món no eclesialitzat.
- ha d'estar disposat a una educació en l'internacionalisme, és a dir, des d'aquí apropar-se i arribar als pobres sota un universalisme cristià: fer-se proïsme del que no està a la vora.
- els seminaris han de reorientar els plans de formació dels seminaristes pel que fa referència al món obrer: una espiritualitat i una pastoral més connectada amb la realitat sòcio-cultural...

Podria fer una llista més llarga de trets de la pastoral d'un prevere en un món tan complex com l'obrer, popular, o com se'l vulgui anomenar, però prefereixo deixar un espai a la reflexió personal.

El proppassat 17 d'octubre, 19 seminaristes de tot Catalunya ens vàrem reunir per tractar d'enfocar aquesta problemàtica de pastoral. Compartir experiències, xerrades formatives, testimonis..., tot és bo si des del seminari es fomenta aquesta inquietud que no és nostra, sinó que ve configurada pel crit de l'oprimit i oblidat, pel clam dels més pobres.

No pensem que estant pastoralment ocupats no estem essent agents actius en l'hora històrica present, com si estiguéssim "ociosos a la plaça sense fer res" (Mt. 20,6). Cadascú té la seva missió, la nostra és la sacerdotal, és a dir, la mateixa de Crist, salvador dels homes, perquè d'Ell arrenca el nostre sacerdoci ministerial que té la seva font i el seu punt culminant en el misteri pasqual: la mort i la resurrecció de Jesús. Només amb aquesta visió de lo transcendent podem vèncer la temptació de l'"eficàcia" que a vegades ens pot assetjar.
El sacerdot sempre és signe de la presència de Déu, més encara, en romandre enmig d'una societat en la qual s'ha propugnat l'ateisme com a clau d'interpretació de la realitat, aquesta presència es la més significativa, ja que, encara que no parlem, som la veu de Déu que no calla, i això sense arrogància ni orgull, sinó amb humilitat i esperit de servei, sofrint i obrant com Jesús, que ens va dir: Ningú no té un amor més gran, que el qui dóna la vida pels qui estima" (Jo 15,13).
A això tendeix i en això es consuma el ministeri dels preveres... No podrien ser ministres de Crist si no fossin testimonis i dispensadors d'una vida distinta de la terrenal, ni tampoc podrien servir els homes si fossin aliens a llur vida i condicions (P.O. 2 i 3).

De la Carta dels Bisbes Cubans a tots els preveres del país davant la situació actual, 27.10.1991

Joan M. Serra i Josep Ma. Fons

JORNADES DE FORMACIÓ

El Bisbe Auxiliar Joan Carrera vingué al Seminari a parlar-nos de la nova evangelització d'Europa. Aquest és un tema del qual ja fa temps que en parla el nostre Papa Joan Pau II i que el bisbe Joan, així com molts altres cristians preocupats per la situació de la fe a l'Europa de l'Est, seguim amb un interès especial.

El senyor bisbe començà recordant-nos aquestes paraules de l'Evangeli: En va escollir uns quants perquè estiguessim amb Ell i per enviar-los a predicar". En aquest text, digué, s'hi troben explicitats els dos eixos fonamentals de l'evangelització cristiana:

a) estar amb Jesús. Això vol dir compenetrar-se amb el Senyor. No pot evangelitzar ningú que no hagi estat evangelitzat ja que el principi de tota evangelització és canviar-se un mateix. Cal primer reproduir en nosaltres el que diu l'Evangeli, tal com es varen proposar Sant Ignasi i els seus companys com a condició fonamental de la seva tasca evangelitzadora i reformadora.

b) predicar l'Evangeli. L'essència de la Bona Nova que hem de comunicar és aquesta: l'home és important perquè és fill de Déu: nosaltres podem superar les nostres contingències, i fins i tot la mort, perquè Déu ens estima i ens salva per Jesucrist.

Explicitat el que ha de ser el fonament de tota evangelització, el bisbe Joan va ressaltar els aspectes que creu cabdals per a l'èxit de la nova evangelització d'aquesta Europa que sembla haver oblidat les seves arrels cristianes tan profundes.

1) cal que, a més de la conversió personal, hi hagi una conversió a nivell institucional, per tal que les nostres institucions eclesials retrobin la seva identitat cristiana evangelitzadora.

2) és necessària una projecció dels cristians cap al món exterior, aprofitant els llocs on són els laics per portar-hi l'Evangeli. Cal, doncs, que els laics tinguin una consciència missionera.

3) cal refer les restes de fe que queden en moltes persones.

4) no hem d'oblidar el paper fonamental de l'Església com a creadora de teixit social.

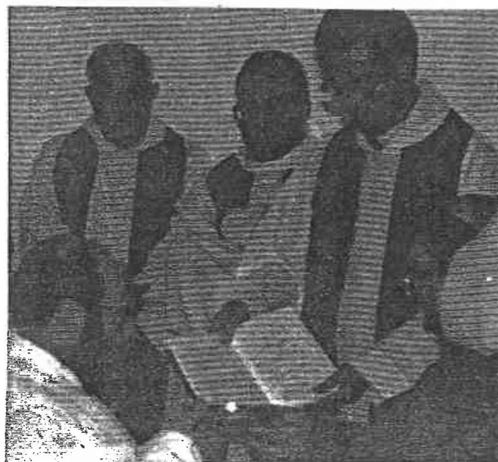
5) hem de perdre la por a parlar de Jesucrist. Tot el que fem ha de desembocar en un anunci de Jesús a les persones.

6) hem de ser més bons comunicadors i, de cara a la nova Europa, les llengües modernes seran especialment importants.

7) la pastoral ha de ser la pastoral de l'acció directa.

8) no hem de badar i cal revisar com van les coses: quants som? i per què no créixem?

9) no rebaixem el missatge en la seva exigència de compromís i de radicalitat: les persones es mereixen que els prediquin tota la veritat.

El passat dia 29 de novembre, a la "Sala Verda" de Diputació tingué lloc una interessantíssima jornada de formació sobre l'actuació de Càritas Diocesana, a càrrec del seu Director, mossèn Joan Ventosa i la seva secretaria general Pilar Malla.

S'abordaren de manera seriosa i planera tant els principis rectors com els projectes concrets duts a terme o en curs de realització enguany. Les intervencions dels ponents - breus i suggerents, àdhuc interpel.ladores- es vàren cloure amb un animat torn de preguntes i respostes que va servir per assimilar millor la colpidora realitat dels pobres a la nostra diòcesi, assolint moments de gran brillantor.

Mossèn Ventosa començà comentant la triple vessant de la pastoral: paraula, litúrgia i servei ("comunitat de fe, de culte i d'amor" com diu el Vaticà II "Ad Gentes", 19). Va destacar que si la dimensió de servei falla, les altres dues parts perden sentit, passen a ser xerrameca i cerimònia buida.

Va assenyalar com, a més de la càritat espontània, cal una caritat organitzada, orientada a les necessitats reals dels pobres, que moltes vegades no són les que es veuen més fàcilment; cal una organització que pugui dispensar atenció professional, ben coordinada amb un voluntariat adequadament preparat i que tingui visibilitat, això és, que se sàpiga on cal acudir. Va descriure l'organització de Càritas Diocesana de Barcelona (amb dos departaments d'Acció Social), així com la coordinació amb els diversos nivells superiors fins aribar a Càritas Internacional.

Pel que fa als principis rectors, els va resumir en:

- esperit de servei (no servir-se dels pobres)

- professionalitat (metges, ats, assistents social, coordinada amb el voluntariat)
- ajudar la persona a sortir de la pobresa (promoció) no tan sols assistència.
- anar a fons en unes línies determinades, mitjançant projectes ben treballats.
- una economia i una creativitat responsables, però alhora agosarades.
- amb sentit de justícia (als pobres els restituïm allò que és seu)
- amb independència política i sense dependre econòmicament de les administracions públiques (encara que col.laborin, sense superar el 20% del pressupost)
- que no denunciï perquè sí, sinó només veraçment i a partir d'allò que nosaltres fem realment.
- obert a la col.laboració amb no-creients.

Per la seva banda, Pilar Malla es va centrar en els projectes ja realitzats o en curs de realit'zació durant aquest any 1991. Podem destacar les activitats orientades als aturats (cursos de capacitació professional) i als vells (residències, vacances d'estiu, menjar a domicili) així com als infants (centres oberts, cases d'acolliment) i a les mares adolescents. També es va fer esment del recolzament de les parròquies i -molt important- de l'Escola de Formació de Voluntaris.

El torn de preguntes i respostes, molt animat, es va cloure amb un toc d'alerta: si no volem que el 93 sigui un any terrible, caldrà treballar de valent!

Xavier Aymerich

DUES GRANS DONES I ESCRIPTORES

En poc més d'un mes, aquesta penosa xacra del nostre temps que és el càncer ens ha arrabassat dues figures cabdals del món cultural del nostre país: la Maria Aurèlia Capmany, dona polifacètica i intel.lectual de trajectòria cívica exemplar, morí el dia 2 d'octubre als 73 anys; la Montserrat Roig, veu original, il.lusionada i creativa de la nostra literatura, ho feia el 10 de novembre, en plena maduresa, als seus 45 anys.

Per bé que les seves personalitats mereixerien un ampli tractament individualitzat, tanmateix hi ha una sèrie de trets compartits que fan de la seva mort pròxima una malaurada coincidència. En primer lloc la seva qualitat humana: la capacitat de diàleg, el sentit comú i la cordialitat les convertiren en figures valorades i respectades per tothom. Malgrat la seva tendresa, mostraren sempre una actitud crítica vers la societat, expressada en la lluita per les llibertats, la democràcia, els drets humans, la justícia i compromeses en les causes de la seva època; només en aquest sentit es pot entendre la seva activitat política d'esquerres, molt lligada a la seva activitat cultural i intel.lectual. La fidelitat al país, la lluita per la normalitat en l'ús de la llengua catalana i, en el cas de la Maria Aurèlia, l'amor a la ciutat de Barcelona, són altres aspectes dignes de ressaltar.

M'atreviria, però, a dir que els dos aspectes més determinants que les ha caracteritzades i que alhora les uneix són: per una banda, l'ideal, difícil d'abastar però plenament assolit com ho demostra la seva extensa producció, d'esdevenir escriptores professionals i poder viure de la seva activitat creativa, per cert de gran qualitat; i per l'altra, la seva identitat com a dones, crítiques i lluitadores per la igualtat de possibilitats dels dos sexes.

El sentiment generalitzat de tristor per tan gran pèrdua, però també d'agraïment per la tasca realitzada i d'esperança perquè aquesta pugui donar fruit, queden expressats en les paraules que pronuncià dom Cassià Ma. Just en l'acte de comiat de la Montserrat Roig, que crec que poden ser extensives també a la Maria Aurèlia Capmany i que transcrivim a continuació.

"La seva ha estat una vida rica en solidaritat amb els més dèbils i compromesa amb la causa de la justícia i la llibertat; una vida viscuda amb tanta il.lusió i creativitat. La seva mort ha de ser un estímul per continuar lluitant pels valors pels quals ella lluità i que quedaran com el millor d'ella mateixa". Més endavant, dom Cassià afegí: "la mort sempre resta envoltada de foscor i interrogants: en el fons del cor dels creients hi ha un interrogant i en el dels agnòstics s'hi encén una petita esperança". Finalment digué que "l'home i la dona que estimen estan en el camí de la vida més intensa i no poden morir definitivament".

Descansin en pau.

Enric Termes

LLIBRES

RUBIO MORAN, LUIS (ed.): La formación de los sacerdotes en la situación actual. Sínodo 90. Ediciones Sígueme. Salamanca 1991, 400 pàgines.

Aquest ampli llibre recull els materials, textos i documents de la VII Assemblea General del Sínode de Bisbes, que va reflexionar sobre la formació dels preveres en la situació actual.

Els materials estan repartits fonamentalment en dues parts.

Primer trobem els textos preparatoris al desenvolupament del Sínode: els "Lineamenta" i l'"Instrumentum Laboris"; i la vintena de reflexions que el Papa va dedicar a la figura del prevere en la pregària dominical de l'Angelus.

En segon lloc se'ns ofereixen els textos i documents de l'etapa de la celebració del Sínode: les homilies pronunciades pel Papa en la inauguració i clausura; les relacions oficials que recullen les aportacions dels diferents episcopats del món a partir dels materials de treball previ i dels treballs realitzats durant el Sínode; les intervencions dels pares sinodals; i el Missatge final al Poble de Déu.

A més trobem dues aportacions elaborades per l'editor del llibre: un resum de les proposicions del Sínode que van ser presentades al Papa (ja que en aquesta ocasió no han estat donades a conèixer públicament); i les impressions pròpies durant el desenvolupament de l'assemblea.

L'esforç fet per l'editor per recollir i presentar junt tot aquest material pot ser de gran utilitat: per una banda ajuden a tenir una visió àmplia de la diversitat de situacions i problemàtiques que es viuen en l'Església pel que fa referència al prevere i com s'intenta donar-hi respostes; i per una altra, atenent més a l'espiritualitat, es va dibuixant com han de ser què se'ns demana a aquells que volem ser preveres (en aquest sentit són especialment interessants les reflexions fetes pel Papa durant la pregària de l'Angelus).

Hem trobat aquest bell poema que fa referència a la nostra revista. Us l'oferim perquè en feu una lectura des de l'amor al Crist.

PETITA SUITE

1

No té confins l'espai de tu que em manca.
Et penso molt, i aquest pensar-te encara
m'eixampla el buit i alhora me l'emplena.
Trasllado tot amor a les paraules
i sol.lícitament te l'ofereixo.
La tarda és dolça rera el teu somriure.

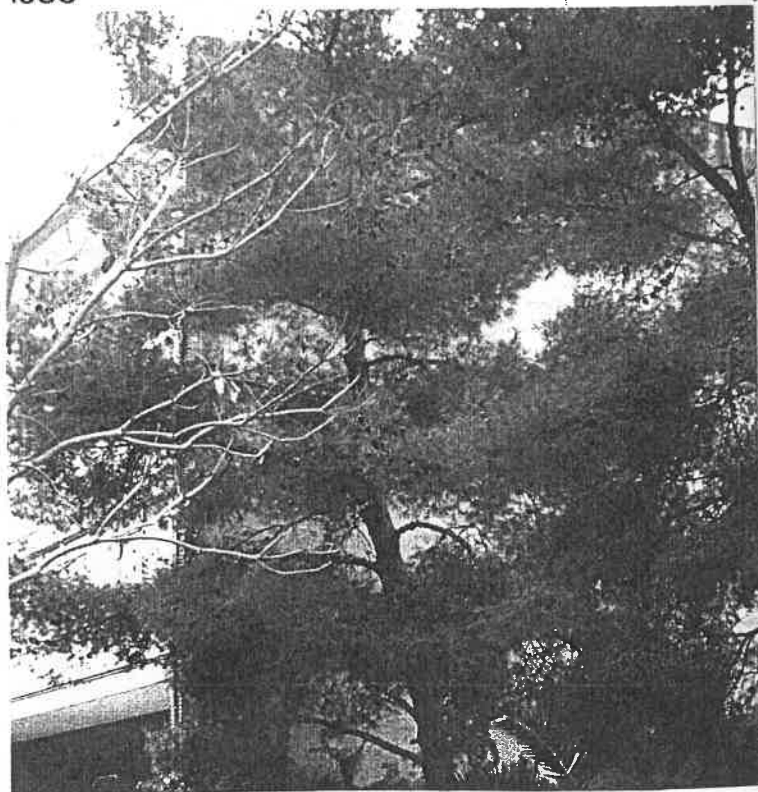
2

Trasllado tot l'amor a les paraules
i em sento ple de tu sense tenir-te.
Portal obert a blaves llunyanies,
sento que el vent agita l'encordat
d'aquest desig que em serva i m'impulsa.
La tarda passa pels teus ulls que em miren.

3

Portal obert a blaves llunyanies.
De tu em ve tot allò que tant em manca;
¿i ara què sóc sinó el ressò que deixes
i vull sentir i escolto en cada cosa?
Davallo al mar i amb tu se m'aquieta.
La tarda ens omple les mans d'aigua viva.

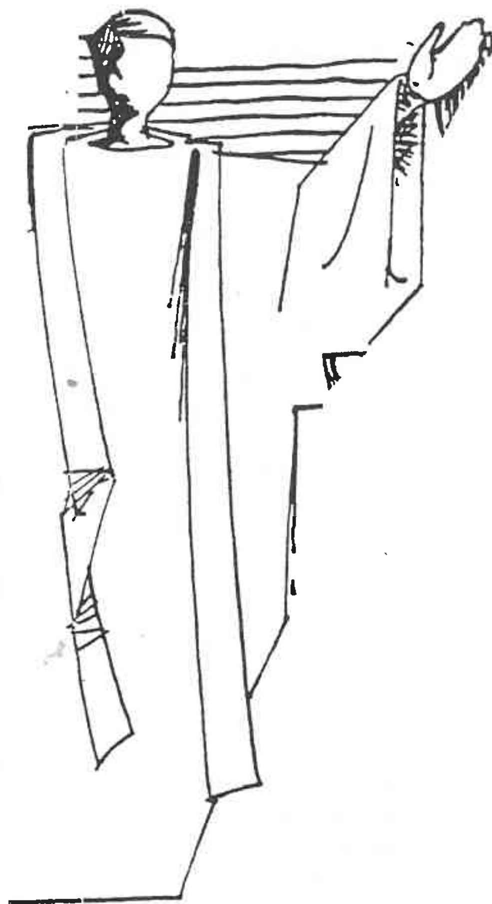
Miquel Martí i Pol.
Els bells camins
Barcelona, 1988

ORACIO
DE LES FAMILIES

Senyor,
No en som pas dignes,
però mireu aquests fills que us presentem.
Són fills nostres,
el fruit del nostre amor.
Feu que la nostra llar
sigui la primera església
on els nostres fills descobreixin
la fesomia del sacerdoci.
Ja des d'ara
acceptem les condicions d'aquesta vocació.
Aceptem tots els sacrificis que ens vulgueu demanar,
sabent que no ens mancarà pas la vostra gràcia
per fer realitat
aquella meravella
que amb la nostra cooperació voleu donar al món:
un sacerdot.
El nostre i el vostre sacerdot.
Amén.

(Oració composta
pel matrimoni
Segalés-Miralles)

Bon Nadal
i Feliç Any Nou 1992